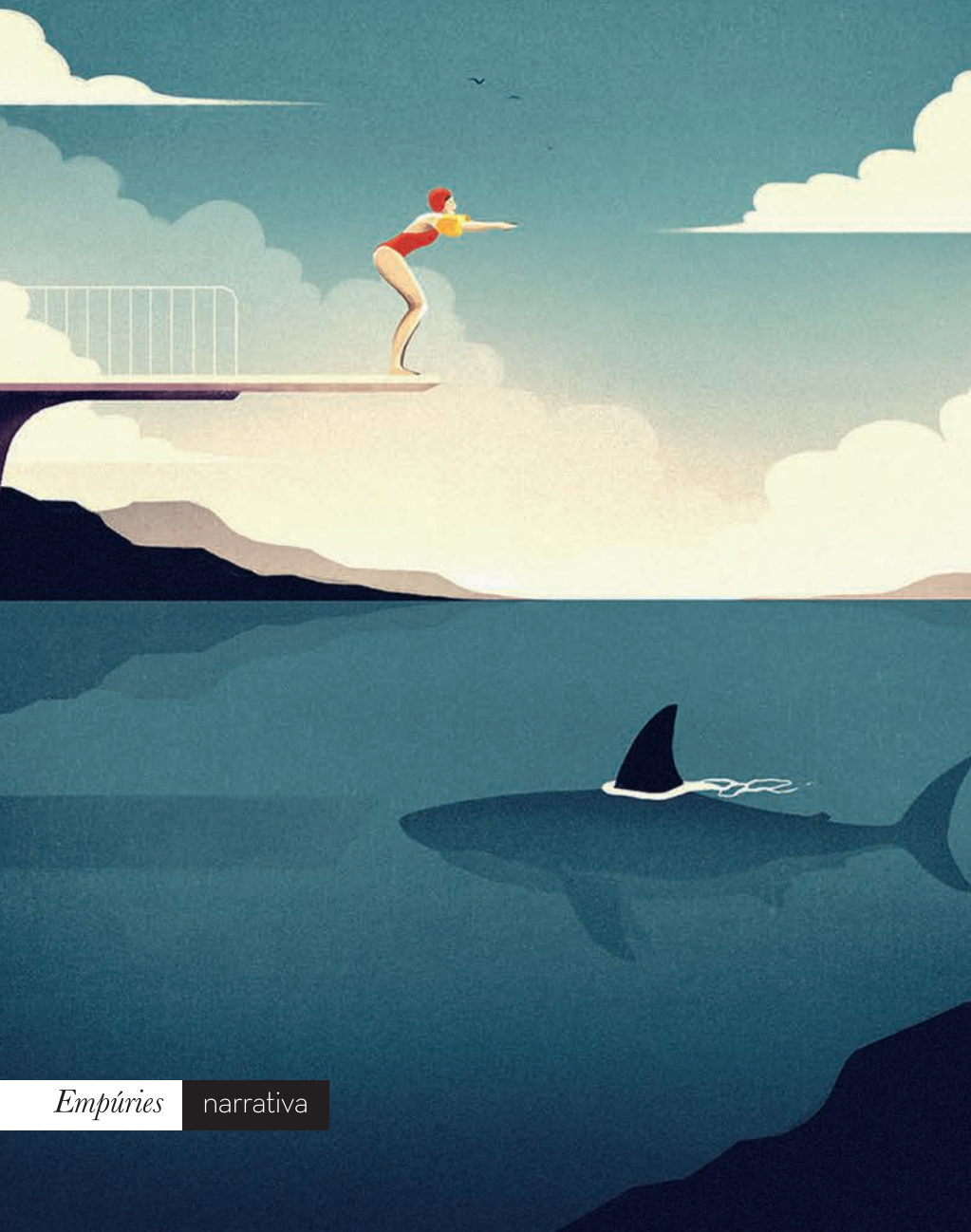

LAURA GOST

EL MÓN ES TORNA SENZILL

Empíries

narrativa

Laura Gost

El món
es torna senzill

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: febrer del 2022

© Laura Gost Seguí, 2022

Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency.

L'escriptura d'aquesta obra ha rebut un ajut
de la Institució de les Lletres Catalanes.

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialemipuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. I. 103-2022

ISBN: 978-84-18833-28-1

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

TAULA

1. El vòmit	13
2. El tifó	37
3. La sang	57
4. El buit	81
5. La gana	113
6. La humitat	127
7. El plor	149

EL VÒMIT

Sempre he pensat que mastego bé els aliments, però aquells cinc trossets de bistec em contradueixen. Hi trobo un no-sé-què d'artístic, en el contrast cromàtic de la carn marró-quasi-grana i el blanc impol·lut de la porcellana. Acaba-t'ho tot, sento que diu la padrina, eixuta, seca, rigorosa, i m'he de concentrar per recordar els anys que fa que no hi parlo, que ella no pot dir res, perquè el torn de paraula queda reduït a cendres quan ens morim.

La trobo a faltar, la padrina. El darrer record que en guardo s'assembla a la imatge que tinc al davant, només que en negatiu: un tros de carn blanquinós, quasi translúcid malgrat l'esforç del maquillador de la funerària, que destaca sobre el vellut ocre. La padrina, dona baixa que no arriba al metre cinquanta, reclama els centímetres que li han donat de menys amb cardatges altíssims i rinxolats d'un ros que les canes naturals empal·lideixen. El nínxol i la caixa encoixinada tenen en compte aquest afegit capil·lar, i el dia de l'enterrament em pregunto si el cardatge de la padrina, com els cabells i les ungles, seguirà creixent sota terra malgrat la laca, beneïda sigui entre totes les dones.

Què em diria, la padrina, si em veiés agenollada davant del vàter, amb els dits bruts i la gargamella resseca. S'enfadaria, això segur. Em renyaria, també, com quan el meu germà i jo, encara petits, juguem a llançar-nos cigrons bullits com qui envia una granada a l'enemic. Prou, nins, exclama aleshores la padrina, amb un enuig massa gran per a un cos tan petit. I nosaltres sempre parem perquè sabem que a la padrina no li ha fet mal que ens barallem, sinó el fet que haguem tudat menjar. Els germans es barallen, ja ho feia ella amb les seves germanes quan era petita. El menjar, però, no es malgasta mai. I a veure qui gosa portar la contrària a una dona que ha nascut en temps de fam, que ha raspat les floridures del pa sec per menjar-se'l quan ja no era mengívol, que ha fet truita de patates sense ou i sense patata, que ha fet brou amb ossos netíssims, quasi brillants, que amb prou feines delaten l'empremta antològica d'un pollastre de camp. El menjar no es tuda, estimats, heu de fer cas a la padrina, ens diu. I nosaltres deixem anar els cigrons i ens els mengem amb posat avorrit, perquè si no són per jugar, els cigrons no ens fan cap gràcia.

D'un temps ençà no hi penso tant, en la padrina, però avui hi penso molt. Gairebé puc reproduir mentalment l'interrogatori que tindria lloc si ella fos testimoni de l'escena. Per què t'ho has menjat, si no ho volies, diria amb la severitat d'una bombeta d'alt consum dirigida als ulls; si passes pena d'engreixar-te, deixa-ho al plat i així almenys ho aprofitarà algú. I jo li replicaria que ai, padrina, que no m'ha preocupat mai, engreixar-me, que no hi té res a veu-

re. I ella no m'entendria, és clar, perquè a veure qui ho entén, a veure qui m'entén. Jo tampoc m'entenc, moltes vegades. Però reconec que íntimament, ara i aquí, celebros no haver de presenciar l'estupefacció de la padrina, la seva incomprensió, les recriminacions, en pau descansin. Ser gran, en certa manera, ja deu ser això: prescindir de la reprensió dels altres, assolir l'autarquia en matèria d'amonestacions.

Premo el botó rodó i metàl·lic que buidarà la cisterna i hi deixo una empremta oliosa. Mai me'n recordo d'emprar el dit petit, que és l'únic dit que normalment queda lliure de residus, si no hi ha hagut gaires esquixos. El dit petit, tan útil per treure's els mocs i per llevar-se les lleganyes, tan popular entre els cocaïnòmans i els virtuoses del sitar, esdevé ben inútil quan es tracta d'arribar a l'úvula, que és com el clítoris de la gargamella, l'activador del líquid que corre, que frega els llavis i que, finalment, surt fora. L'aigua només esborra parcialment el rastre del crim; em cal fer un bolic de paper de vàter per netejar les taques de les vores, alguna gota que ha arribat a la tassa i que fins i tot ha col·lidit contra les rajoles del terra. Cap al final, un rajolí de lleixiu, quatre gotes d'ambientador de pi i un altre cop la cisterna, que els detalls són importants i cal valorar les petites coses, etcètera.

Després em rento les dents a poc a poc i em raspallo la llengua amb èmfasi, perquè a la llengua és on més pot notar-se la mala olor. Tinc catorze anys i la meua llengua és pràcticament verge de petons. En realitat de petons me n'he fet cinc o sis, si fa no fa, i

tots ells tenen lloc abans dels dotze. D'aquests cinc o sis, dos o tres són amb el llarguerut d'en Toni Miquel García, que repeteix el darrer curs de Primària perquè sempre se li oblidava que els noms de persona i de ciutat s'escriuen amb majúscula i perquè s'entesta a posar una hac intercalada en vuit de cada deu paraules que escriu. Els altres tres petons me'ls faig amb una altra companya de classe que té la pell bruna i és molt amable, però la llengua hi té una participació discreta, tímida, en ambdós casos. La llengua de la companya la recordo rosada i pulcra i llisa, amb gust de xupa-xup de la marca Kojak; la del noi, en canvi, és blanquinosa i rasposa, exageradament estreta, llengua de serp, així que faig que el tràngol passi aviat permetent-li que em toqui el pit dret com qui no vol la cosa; aleshores la llengua perd protagonisme.

La noia, la seguiria besant una estona més, però quan sona el timbre que posa fi a l'esbarjo els llavis se separen, els ulls es miren sense entendre gaire res, les galtes es tornen tan vermelles com en els segons immediatament posteriors a la realització del test de Cooper durant la primera classe de gimnàstica de cada mes. Llavors la companya i jo ens dirigim a la classe d'anglès amb passes ràpides, mantenint les distàncies, i si ens pregunten improvisarem una riallada i direm que *oh, nonsense*, petons, quins petons, i ara, si aquí no ha passat res, res de res, *nothing, never, please leave me alone*. Ni tan sols em ve al cap com es deia la noia dels petons, ni si tenia facilitat per a l'anglès; només en recordo la llengua rosada i pulcra i llisa i amb gust de xupa-xup de Kojak,

i aquesta desmemòria selectiva em fa sentir una mica culpable.

Encara dins el bany i ben davant del mirall, glopejo col·lutori i l'escupo amb una finor que desconcertaria qualsevol telespectador invisible que m'hagués vist aferrada al vàter fa només uns minuts. Després em pentino, em rento les mans, em perfumo per alliberar les fosses nasals de tota reminiscència olfactiva que evoqui l'escena anterior. No hi tinc traça, a ensumar-me a mi mateixa, per això m'angoixa tant la possibilitat de desprendre flaires agres sense ser-ne conscient.

Aquesta colònia és bona, ho sembla o, si més no, sembla que funciona. L'olor és dolça i suau, tendra; com de vainilla amb reminiscències d'infància, perquè si la infantesa fos un gelat tinc clar que seria una bola de vainilla. Afegeixo una dosi de colònia als canells i apropo el nas a la pell esquixada. Em dic que m'agrada el perfum en abstracte, però m'agrada encara més quan el perfum esdevé còmplice en l'encobriment de la pudor i la vergonya.

Surto del bany i em sento neta, purificada. Tot allò perdut, tot allò expulsat al fons de la tassa del vàter, em retorna la certesa que quasi tot està per fer, que res no és tan greu ni irreversible, que encara tinc el control sobre alguna cosa, sobre les parts fonamentals de mi mateixa. Si algú em preguntés què significa per a mi tenir el control, no sabria què respondre. Si em preguntessin què se sent en perdre'l, però, diria que és com ser la reina de les blanques i observar la trajectòria de la reina negra quan està a

punt de fer escac i mat. Perdre el control, doncs, és com flirtejar amb l'abisme; obsessionar-se amb el control, en canvi, vindria a ser com fer-se escac i mat a un mateix. Fa tant de temps que hi flirtejo, amb l'abisme, que la nostra és una relació estable, a les portes del formalisme. L'abisme i jo som com una parella de fet, de fet, i també de fet m'adono que formem un vincle tan tòxic com el de totes les parelles que es fan mal sense saber-ho, sense voler-ho o sense penedir-se'n.

Mai no he sabut jugar a escacs, però als vuit anys observo el meu padrí, al cel sia, mentre organitza partides amb ell mateix, contra ell mateix, en una esquizofrènia que em fascina i que m'incomoda a parts iguals. Al cap i a la fi, la capacitat del padrí per fer d'ell i de l'altre em remou, em fa enveja, i per això em passo els anys que venen després buscant alternatives a les blanques i a les negres per poder jugar també a ser jo i algú altre, entrar i sortir; fer-me escac i mat i guanyar i perdre; viure les victòries amb posat radiant i tocar fons amb les derrotes.

Em dic que per força es deu perdre la por de l'abisme, en avesar-se a viure a un costat i a l'altre contínuament, ara a la llum i ara a les fosques, com el jugador d'escacs enfrontat a l'altre que és ell mateix. I si el meu padrí en sap, de desdoblar-se i d'abraçar la dicotomia, jo també n'he de saber, jo també vull aprendre'n, i la possibilitat de no sortir-me'n m'atabala i m'angoixa. Al capdavall, tinc pocs anys de vida i ja em preocupa que la vida no em basti, que el temps que em queda no em permeti ser la integrant

del meu equip i del contrari, cap de llista del partit i de l'oposició; estimar i ser estimada i enganyar i confiar i ser la cínica i la idealista; desitjar viure per sempre i sentir que podria morir just ara i aquí, i avui victòria i demà derrota i sovint taules, i les normes sempre clares i conegudes i alhora tan desconcertants.

Quan surto del bany, avanço a les palpentes pel passadís d'un pis que no tornaré a trepitjar més després d'avui, i en arribar a l'habitació m'arrossego pels llençols amb olor de naftalina i d'infància. En Blai deixa de roncar durant els segons que tardo a estirar-me al seu costat, després hi torna. M'hi apropo fins que soc capaç d'apreciar tots els matisos de les seves respiracions, les tonades dels roncs ferotges i la sintonia que componen en barrejar-se amb les inspiracions més tènues, quasi silencioses. Al costat d'en Blai s'hi està bé; el seu cos emet una escalfor confortable que em fa sentir com a casa. Em fascina la capacitat d'en Blai per dormir tan profundament fins i tot durant una migdiada, o al tren, o al cap d'unes hores d'haver enterrat la seva mare, la nostra mare.

Quan en Blai obre els ulls, em desperta amb una tendresa de pare, de germà gran, i un cop incorporat comença a muntar les caixes de cartró que ens ajudaran a buidar aquest pis massa gran, massa fred, massa sobtadament buit. Concloc que només hi ha unes quantes coses que enyoraré, d'aquest pis: les rajoles hidràuliques i blavoses que recobreixen les parets del bany; el pom rodó i lleugerament rovellat de la porta principal; el soroll que fa el timbre de l'en-

trada quan algú el prem molt fort; el frec dels calce-
tins de la mare damunt del terra al llarg dels metres
que separen l'habitació i la cuina, la cuina i el la-
vabo, el lavabo i el balcó.

En Blai i jo no vam néixer en aquest pis, però hi
vam tornar grans, si és que se'ns pot considerar
grans, amb els vint i els catorze anys que acumulem,
respectivament. En Blai viu amb el seu nòvio, en Car-
les, des de fa dos anys; jo, com que encara soc menor
d'edat, resolc que me'n vaig a viure amb el pare,
d'ara endavant. No té sentit pagar un altre lloguer,
dic quan en Blai em pregunta si de debò vull abando-
nar aquesta casa. Té sentit si ho necessites. Sí, però
no ho necessito, responc com qui pensa el que diu.

En Blai comenta que el pare hi està d'acord, que
el canvi li sembla bé. El pare, en realitat, és ben irre-
llevant a l'hora de prendre decisions de caràcter
transcendental: només assenteix, accepta, acata; a la
seva manera, també ens estima. Fa cinc anys, el pare
no tenia cap presència significativa en les nostres vi-
des. El recordo vagament marxant de casa, fent la
maleta, besant-me el front amb els llavis humits de
comiat. Després, el renou de la porta, plom o clanc o
que-clenc, un so de porta contundent, el soroll de
l'adeu.

Això és el que recordo, però és un record de men-
tida. Me'l desvetlla la mare al cap d'un temps. El teu
pare no el vas veure marxar per la porta, reina. Però
jo el recordo així, amb la maleta i la besada. Ho deus
haver vist en alguna pel·lícula. A quina. A qualsevol
pel·lícula d'un home que marxa de casa. Quina pel·lí-

cula hi ha que conti això. Ai, filla meva, n'hi ha unes quantes. I així què feia, jo, quan se'n va anar el pare. Se'n va anar a viure a l'estranger quan ens vam separar, però tu eres un nadó. I per què va marxar. Perquè ja no ens estimàvem. A mi tampoc. A tu sí, i a en Blai també, i de vegades jo us llegia postals que ell us enviava i també parlàveu per telèfon. No me'n recordo. Eres molt petita. I per què la gent deixa d'estimar-se. No ho sé. Ho has de saber. Fem una cosa, torna-m'ho a preguntar d'aquí a deu anys.

Al cap de deu anys, però, la mare és morta i jo em veig obligada a viure sense tenir cap resposta a la pregunta. El pare, instal·lat des de fa un any a la mateixa ciutat que nosaltres, no viu gaire lluny, només a sis carrers de distància, així que la sensació que tot trontolla s'atenua. Mateix institut, mateixa rutina, mateixos amics. D'amics no en tinc gaires, però els pocs que tinc em penso que són de debò. Na Martina és la meva millor amiga. Sospito que pateix bulímia, però no m'atreveixo a enumerar-li els símptomes que detecto pel temor que em produeix que ella pari atenció als meus. En Blai és també com un millor amic, però a sobre tinc la sort que sigui el meu germà gran. Igualment, en Blai té en Carles i, a banda de parella, també són millors amics.

El pis del pare és prou gran per a dues persones que gairebé no es coneixen. L'edifici és antic i això em permet deduir que les parets són gruixudes, de la mida idònia per garantir uns mínims d'intimitat; el terra és de parquet, però del de debò, no com el recobriments laminat que hi ha a ca la mare i que ella re-

butja fins al final dels seus dies. Per a la mare, la imitació és patrimoni de les persones sense imaginació o sense vergonya o, molt excepcionalment, de les persones sense diners. I com que amb la mare formem part del darrer grup, el laminat es queda allà on és, perquè la mare també diu que no hi ha res més patètic que la pretensió de viure com si es tinguessin doblers quan no se'n tenen. Em pregunto si el pare deu recordar totes les sentències i proclames i proverbis de la seva exdona, i si la troba a faltar d'alguna manera mentre és viva i quan ja és morta.

M'adono que l'home que no em va parir demostra interès per tot el que faig, per les coses que m'agraden, per les preguntes que sempre em quedo amb ganes de formular. La nova habitació és àmplia i lluminosa, i m'entusiasma descobrir que per primer cop a la vida tindrè un llit doble per al meu ús exclusiu. A les nits no m'agrada moure'm; em quedo quieta al costat esquerre del llit, ajaguda de bocaterrosa fins que obro els ulls al cap de set, vuit, nou hores, com a molt, si no em trasbalsen els malsons. I tanmateix, el fet de saber que, si vull, puc canviar de costat, passar a la dreta i tornar a l'esquerra, m'omple d'alguna cosa que es deu assemblar molt a la sensació de llibertat, de possibilisme, d'expectativa de canvi, que associo indefectiblement als escacs del padrí. Canviar de lloc, ser l'altre, ser ara marit i ara muller sense deixar de ser jo qui roman estirada al llit de matrimoni. Sembla mentida que un llit de dues places pugui significar tant, i, si més no, ho significa almenys per a mi, que busco significacions arreu.

Al meu pare li dic que m'agrada l'habitació, que m'agrada molt. M'agrada molt. De debò. Sí. La podem pintar d'un altre color, si vols. No, així està bé, m'agrada el blanc. Pots decorar-la com vulguis. D'acord, gràcies. No, i ara, no em donis les gràcies. Molt bé. Et deixo instal·lar-te, doncs. Gràcies, pare. Què has dit. Perdona, he dit gràcies. No, no, després del gràcies. He dit gràcies, pare. M'agrada. El què. El pare, m'agrada això de pare, sona bé. T'ho puc dir sempre que vulguis. Val més que ho diguis sempre que ho vulguis tu.

A vegades ploro a les nits i m'imagino que el pare es mor, que en Blai es mor, que em quedo sola al món, ara que ja no hi és la mare. Però aleshores vaig al bany, vomito el púding que m'he menjat per postres, i que en el vòmit es barreja amb algun pèsol i amb un tros de salsitxa, i llavors em sento millor perquè m'he buidat de tot, també de les pors. Soc conscient que algun dia aquesta manera de buidar-me deixarà de proporcionar-me cap sensació de plenitud. I, tanmateix, ara per ara procuro no pensar-hi gaire. Abans de tancar els ulls, em recordo mentalment que en el proper esmorzar hauré de menjar dues torrades grosses amb confitura per compensar les darreres purgues. Al capdavant, si m'aprimo la gent rondinarà, i l'únic que jo desitjo és que se'm permeti perpetuar aquesta forma de control sense despertar recels. L'únic que vull és que em deixin vomitar en pau.

El dia del meu aniversari, fa cinc mesos que la mare s'ha mort. Tinc quinze anys i soc l'única noia de l'institut que encara és verge. No ho dic a ningú, és clar, ni tampoc dic el contrari: proclamar la pèr-

dua de la virginitat amb un entusiasme excessiu resta veracitat a la proclama, n'estic segura, més encara si la proclama no ha estat mai veritat. El més segur és que algunes companyes que afirmen que no són verges també menteixin. Els nois de la classe són un misteri, per a mi, iestic pràcticament segura que tots són verges. D'un temps ençà, els homes ocupen bona part dels meus pensaments, però també les dones. Les dones em semblen més interessants, més boniques, més complexes i apassionades. I, tanmateix, en el pla sexual em sento més atreta pels homes; per una versió sublimada, atractiva, ben feta i acabada dels homínids malgirbats i imberbes, pendents d'enfornar, amb què vaig a classe. Trobo força incompreensible que en Blai hagi preferit buscar l'amor entre els del seu propi sexe, però aquest fet m'hi agermana encara més, si és que això és possible.

Sempre he sentit comentaris burletes cap a la dona, a casa. El germà del meu pare i padrí jove d'en Blai, l'oncle Andreu, sempre diu que a les dones no hi ha qui les entengui. Ho diu mentre ens mira a mi i a la filla, la meva cosina de disset anys, i afegeix que Déu del cel, el que els espera amb aquestes dues, amb nosaltres dues, amb les dues dones que quedem a casa ara que la tieta ha marxat amb un altre, ara que la mare s'ha mort. En aquest punt, la cosina gran esbufega, fa una ganyota de fàstic que deixa entreveure el xiclet deshidratat que passeja entre dents, saliva i llengua des de fa prop d'una hora.

La cosina s'aixeca de la taula per anar a mirar el mòbil que té dins la bossa, o simplement s'aixeca de

la taula per allunyar-se de la taula, per dissimular, i llavors frega per la pantalla tàctil l'únic dit que l'oncle Andreu mereix que li dediquin. Jo em limito a observar l'oncle Andreu amb tota l'expressivitat que puc reunir en una cara a mig definir. Ulls concentrats però sense enuig, celles condescendents, boca a punt del badall o de l'escopinada, amb un matís d'ambigüitat, nas contret com quan alguna cosa fa pudor. Al cap d'uns segons, ell aparta la vista i jo sé que he guanyat, que les dones hem guanyat, que l'oncle Andreu no tornarà a fer un comentari masculista davant nostre. Un misogin orgullós menys, doncs, una petita victòria.

Em dic que no és cert que totes les dones siguem tan complicades com ens han volgut pintar els mascles. I, tot i així, el meu germà devia comprar l'argumentari, perquè de dones no n'ha volgut saber mai res, o no a un nivell íntim. A vegades crec que el meu germà, més que per influència de l'oncle Andreu, va concloure que totes les dones devien ser complicades després de conèixer-me a mi. Quan ho penso me'n sento culpable, però no prou per posar-me a vomitar. Soc complicada, ho sé, però em sabia molt de greu que se'm considerés paradigmàtica del gènere, perquè estic força convençuda que soc massa diferent de tot per esdevenir referent de res. Si aconseguixo ser el meu propi referent, ja em donaré per satisfeta. Tinc quinze anys, només, però estaria bé saber qui soc i qui vull ser cap als vint-i-cinc. El dia que ho sàpiga deixaré de visitar el vàter; el dia que la vida m'ompli de debò, n'estic segura, ja no em caldran

atipaments ni buidatges, i és quan deixo d'estar-ne segura que m'envaeix una nova forma de vertigen que neix al cap i que mor al vàter.

En Bernat apareix quan menys l'espero. Fa tres dies que hem començat el tercer curs de l'educació secundària obligatòria i he decidit que ell és el noi amb qui tindrè relacions sexuals per primer cop. Fer l'amor, es diu fer l'amor, em corregeix na Martina cada vegada, mentre m'apunta amb aquell dit índex tort que gairebé visualitzo dins la seva boca, erecte, humit. Na Martina és tan puritana que segur que només vomita amb l'índex per evitar emprar l'altre dit, el del centre, el de la blasfèmia. Na Martina és una noia grassoneta, com la seva mare, com la seva germana, com totes les dones de la seva família. Els homes de la seva vida, en canvi, són magres; el pare, el cunyat i el padrí semblen fabricats amb el mateix motlle llarguerut i prim, sense massa muscular, sense greix, gairebé sense presència.

Les dones ho són tot, en aquella família. Són les grosses, les rellevants, i és per això que sé que na Martina no aconseguirà desfer-se d'aquesta plenesa poderosa per molt que s'entesti a treure-ho tot després d'haver-ho engolit. Voldria ser tan prima com tu, em diu na Martina sovint. I em sento temptada de dir-li que jo voldria ser com ella, gruixuda, gran, imponent, perquè així podria vomitar tant com volgués sense patir per l'evidència física de la purga. Na Martina pot devorar un paquet sencer de galetes, una barra de pa amb embotit, una rajola sencera de xocolata amb ametlles, que tanmateix ho vomita

tard o ho vomita malament o ho vomita sense sentit, perquè ningú diria que ho vomita i ella no vomita per les mateixes raons que jo, sinó per les raons per les quals la majoria de vomitadors vomiten. Si a algú com na Martina no se li nota que vomita, el vòmit només es pot considerar, ras i curt, un fracàs.

En Bernat podria ben bé ser un mascle de la família de na Martina: alt, prim, amb unes extremitats tan llargues que semblen reclamar un ripunt. Té uns ulls petits i ametllats que s'enfonsen quan està cansat i que sobresurten a primera hora del matí, quan la son encara no li ha abandonat la fesomia. Els cabells els té rossos i fins, però els du tallats tan curts que, quan el sol els il·lumina, sembla que tingui una closca de vell, blanca i amb clarianes, en un cos adolescent. És més atlètic que la majoria de nois que conec, però no aconsegueix destacar per aquest fet ni per cap altre, malgrat que també treu notes prou acceptables. L'esport li agrada molt, i de fet me'l trobo sovint a la pista d'atletisme quan me'n torno a peu cap a casa. Quan corre, en Bernat mou els braços amb una sincronia hipnòtica, i les cames avancen com si tingués pressa per arribar a una meta que encara no sap veure. És llavors quan decideixo que jo vull ser la seva meta, almenys durant un temps.

Segur que la té enorme, li dic a na Martina un dia qualsevol, ni que sigui per veure com s'enrojola amb aires de monja ofesa. El cert, però, és que n'estic convençuda, que la té grossa, grandiosa, superlativa, i no només pel bony que s'intueix davall dels pantalons quan corre, sinó perquè l'espio rere uns matolls du-

rant una excursió de l'escola, quan ell i alguns companys més s'amaguen per pixar darrere d'un garrover. No soc ni de bon tros l'única que fa de voyeur, a l'excursió, sinó que quasi totes les noies participem en aquest joc tan naïf, tan d'escola religiosa hipòcrita, valgui la redundància. I, no obstant això, jo només tinc ulls pel paquet d'en Bernat, pel seu penis llarg però fort, gruixut, ideal per a una primera penetració amb preservatiu i lubricant.

En Bernat i jo fem sexe com qui es vacuna de la grip: al principi noto una punxada de mal, però em sembla tot tan natural, tan carregat de conseqüències positives a llarg termini, que en cap moment no em qüestiono que hagi valgut molt la pena. Quan ens n'anem al llit, en Bernat i jo només hem parlat dues vegades, més enllà dels holes i adeus que intercanviem en trobar-nos pel carrer o pels passadissos de l'institut. I d'aquestes dues vegades que parlem, una és pocs minuts abans de perdre la virginitat, l'altra té lloc tres dies abans del sexe, quan m'aturo a la pista d'atletisme per observar-lo córrer en solitud, amb mitja silueta enfosquida i mitja d'il·luminada per la llum càlida i esmoreïda dels fanals.

Hola, que t'agrada veure'm patir. Potser sí. Ets dolenta, eh. No, i ara. Ets curiosa, doncs. Això sí. I què et desperta curiositat, ara mateix. De debò cal que m'ho preguntis. No vols que t'ho preguntí. Pots preguntar-ho, si no et sembla ridícul fer preguntes per a les quals ja tens resposta. A vegades només ens agrada sentir-la, la resposta, malgrat que la intuïm. Entesos. Entesos què. Doncs que tu ets qui em desperta curiosi-

tat. Me n'alegro, ei, de què rius. D'aquesta merda de resposta. Tens raó, és una resposta de merda. No pateixis. Escolta, no te'n vagis, però dona'm deu minuts, per favor, i així acabo la volta. M'espero aquí, m'agrada mirar com corres. Et puc confessar una cosa. Sí. A mi m'agrada que em miris.

Estic temptada de posar-me a córrer al seu costat, però no vull fer el ridícul: els esports mai no han estat el meu fort, i sospito que la meva capacitat de resistència ha disminuït des que he deixat d'anar a la piscina tres dies per setmana. Hi anava obligada, a la piscina, perquè el metge m'ho va recomanar després de créixer, només en un estiu, dotze centímetres que em van deixar l'esquena com si l'hagués traçat un arquitecte tremolós. En tenir la confirmació que l'esquena torna a ser recta, però, no trigo ni tres segons a desapuntar-me de la piscina municipal.

Odio les piscines públiques. Odio l'exhibició dels cossos flàccids, però odio encara més la falta d'empatia dels cossos esvelts, arrogants, entestats a semblar complexos sense escrúpols ni vergonya. Odio la transitorietat de l'arruga en el peu infantil, i odio les arugues irreversibles dels cossos groguencs, blanquinosos, dels vells nadadors que espremen els darrers anys de vida a preus reduïts. L'olor del clor em deixa estabornida, i la possibilitat que el cos em falli mentre soc a l'aigua anticipa la paràlisi de les cames i dels braços.

Dins l'aigua no tinc el control. A la piscina, la vida depèn de l'atenció i de l'agilitat de moviments

d'un socorrista que fa dos anys tenia la meva edat, la meva insensatesa, amb l'afegit previsible d'un dèficit d'atenció. Miro amb desafiament el postadolescent assegut a la trona: el cos fibrat, un rostre estibat de grans, cabells llargs i greixosos recollits en una cua baixa que li frega les espatlles morenes. Quan el noi aparta la vista de la piscina per mirar el mòbil que té a les mans, em dic a mi mateixa que, si la meva vida arriba a dependre d'ell, estic ben morta.

Morir a la piscina pública sembla una manera molt patètica i poc elitista de morir. I tot i així em passo totes les classes de natació saltant al buit aigualós amb un únic pensament recurrent al cap: si us plau, padrina, siguis on siguis, no deixis que em mori verge. Si la padrina pogués sentir-me, segurament es posaria les mans al cap amb aires alarmistes; i ai, ai ai, i quines coses de dir, i és que on s'és vist pensar en això quan es va a nedar a la piscina, reina meva. I jo: perdona'm, padrineta, no t'ho agafis així; i ella: dona gràcies que ja soc morta, que si no em mataries a disgustos.

Els dies que em sento fràgil m'agradaria creure en Déu. I tanmateix, la idea d'un Déu que m'observa se'm fa fonedissa, relliscosa, temible, gairebé ofensiva. Penso que el voyeurisme no hauria de permetre's a cap religió, menys encara sacralitzar-se, enaltir-se o lloar-se. Alhora em demano si el meu ateisme no respon a la necessitat d'eliminar qualsevol temptació de sentir-me jutjada els dies que em tanco al bany per recrear-me en la penitència autoimposada. Si pogués ser creient, voldria ser-ho sense dubtar-ho. I si vol-

gués ser creient ho seria: al cap i a la fi, em demano si potser no és la finalitat principal de la religió, proporcionar unes pautes de conducta ben marcades, satisfer la recerca desesperada d'una certa sensació de control. Per què, aleshores, me l'he d'imposar jo, el control, em pregunto sovint. Per què, afegeixo, no puc delegar-ho tot a l'ens invisible, imprevisible i omnipotent que alguns, a vegades, anomenen Déu.

Perdo el fil amb molta facilitat. Em disperso, em desvio de la via principal, i aleshores agafo carreteres secundàries que dilaten la trajectòria i que de tant en tant em deixen esgotada. Abans de parlar de Déu, doncs, parlava d'en Bernat, que és l'ens físic i tangible en què he decidit dipositar tota la meva fe durant el curs escolar que tot just hem encetat. En Bernat, a banda de ser un noi extraordinàriament ben dotat, em sembla sobretot una bona persona. És atractiu sense ser ben bé guapo, i el dia que em convida a pujar a la seva habitació ho fa amb una mirada neta i lluminosa, com si tingués moltes ganes de fer-me saber les ganes que en té.

El dia que perdo la virginitat amb en Bernat ja fa una setmana que cada capvespre, cap a dos quarts de set o les set, em dirigeixo al poliesportiu i l'observo mentre fa una volta i una altra i una altra a la pista d'atletisme, amb una concentració que em desperta una enveja ben genuïna i visceral. No és que la vulgui per a mi, la concentració. De fet, no sabria què fer-ne, d'aquesta habilitat per parar tota la meva atenció en un únic estímul; me n'avorriria aviat, segurament. El que envejo, doncs, encara que pugui semblar in-

fantil, ridícul o ambdues coses alhora, és la pista que en Bernat trepitja, la meta que reclama la seva atenció un cop rere l'altre, incansablement. Mentre el contemplo, l'únic que penso és que m'agradaria que en Bernat sentís per mi la mateixa fixació que li desperta aquesta pista. M'agradaria insuflar-li un esclat d'entusiasme igual de poderós. M'agradaria que en Bernat m'estimés com s'estima la pista d'atletisme, però sense gosar trepitjar-me mai.

El dia que perdo la virginitat amb en Bernat em sento desitjada. De fet, gairebé puc percebre un lleu paral·lelisme entre la respiració compassada del Bernat que carda i la del Bernat que corre. Jo em limito a ser una pista d'atletisme, aquesta primera vegada, estirada damunt dels llençols amb olor de lleixiu per a la roba blanca. Deixo que les mans, la llengua i la barba incipient d'en Bernat em recorrin les rectes i les corbes al seu ritme, sense presses, fins a arribar amb delit a una meta que està íntimament lligada a mi i que alhora és també la meva.

Crec que és aquí, al llit individual d'en Bernat, sota la mirada atenta d'un pòster de setanta per un metre de *Star Wars*, que m'adono que no hi deu haver res millor al món que les metes compartides. L'orgasme arriba com un vòmit; aleshores em pregunto si és realment al control, que soc addicta, o si l'objecte de l'addicció és justament aquesta zona de transició inexacta i imprecisa que va del descontrol al control i viceversa. T'ha agradat. Sí, i a tu. I tant, ets una màquina. Ah sí. Sí, no ho havies fet mai. No. Doncs hi tens traça. Gràcies. No, dona, a tu. M'acompanyes a

la porta. Ja te'n vas, no vols quedar una estona més. Crec que no, si no et sap greu, tinc deures. Entesos, espera que em tregui el preservatiu i t'acompanyo a la porta. A l'entrada principal de casa seva, en Bernat i jo ens diem adeu sense contacte físic; com si de contacte físic, precisament de contacte físic, n'estéssim força saturats.

El dia que perdo la virginitat amb en Bernat sento que m'he quedat buida d'una forma molt nova i desconeguda. Surto de casa seva amb gana, amb una escalfor agradable, desconcertant, al baix ventre i més enllà. Una fam indefinida m'envaeix el cap i l'estómac i soc conscient que, en arribar a casa, menjaré pel temor del buit que no m'he provocat jo, pel control que he perdut a mans d'algú que, si ho hagués volgut, m'hauria pogut fer mal. En realitat me n'ha fet, de mal, al principi, quan la punteta ha guaitat entre els llavis encara secs. Després, però, el dolor ha esdevingut plaer. Fa temps que el dolor i el plaer s'entremesclen en la meva memòria emocional; això m'espanta una mica, però no ho dic. A qui ho he de dir, al capdavant. Al pare segur que no, a en Blai tampoc, la mare ja no hi és, ja no hi serà mai més.

Quan l'aigua de la cisterna neteja el vàter, a més de buida em sento sola. Després em dutxo, m'eixugo els cabells, em poso el pijama, miro mig capítol d'una sèrie que no sé de què va. I, quan me'n vaig a dormir, sé que somiaré amb la padrina, la mirada de desaprovació, el nas arrugat, les celles alçades, els braços plegats ben al davall dels pits plens. Bruta, em dirà la versió onírica de la padrina. La meva neta és una

bruta, ets una bruta, a qui deus haver sortit. I també sé, amb una certesa absoluta, que el seu retret no tindrà res a veure amb la purga, sinó amb el sacrilegi que he comès amb la complicitat d'en Bernat fa tot just una hora. Que no ho saps, que als homes els has de fer esperar. Per què, però, si jo no vull esperar, padrina. I a qui li importa, el que tu vulguis, només compta el que s'espera de tu; o què vols, que diguin que ets una fresca. No ho sé, padrina. Doncs jo sí que ho sé, i ja pots donar gràcies al cel que no em deixen baixar, que si no t'estiraria les orelles per tanta insolència. Padrina. Digues. A vegades et trobo a faltar.

Quan em desperto és dissabte i em noto estranya, diferent. Em demano quin serà el millor moment del dia per menjar amb desgana un parell de llesques de pa eixut, un litre de suc de fruita, un bol enorme de cereals, el que sigui, el que calgui per omplir l'estómac de matèria irrellevant, sobrera, que pugui ser expulsada abans que digerida. Tanmateix, quan aquell mateix dia acabo vomitant al lavabo en suite de cal pare, m'adono que la sensació d'estranyesa no desapareix, que la plenitud no m'arriba amb l'eficiència que habitualment sol seguir el buidatge. És llavors que em dic a mi mateixa que potser, només potser, res no torna a ser igual després del primer clau.